

Sygn. akt: I C 1133/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Jakubiec

Protokolant Olga Kuna-Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Kasy (...) w L.

przeciwko I. J.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

1. uznaje umowę darowizny zawartą w dniu 7 kwietnia 2011 r. w formie aktu notarialnego za nr Rep A (...) przed notariuszem D. M. pomiędzy R. A. i M. A. (1) a I. J., obejmującą darowiznę spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego w B. przy ulicy (...) w budynku oznaczonym numerem (...) - za bezskuteczną w stosunku do powoda (...) Kasy (...) w L. - w celu zaspokojenia wierzytelności o odszkodowanie określonej w akcie notarialnym z dnia 4 kwietnia 2011 r. za rep A nr (...) sporządzonym przez notariusza J. M., zawierającym oświadczenie R. A. oraz wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie wydanym w sprawie IV K 330/12;

II. zasądza od pozwanej I. J. na rzecz powódki (...) Kasy (...) w L. kwotę 8.647 zł. (osiem tysięcy sześćset czterdzieści siedem złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt C 1133/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 listopada 2013 r. skierowanym przeciwko I. J. powód – (...) Kasa (...) w L. wnosił o uznanie za bezskuteczną względem niego umowy darowizny spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego z dnia 7 kwietnia 2011 r., mocą której R. i M. A. (2) darowali pozwanej należące do nich spółdzielcze własnościowe prawa do lokalu położonego w B. przy ulicy (...).

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że przysługuje jej względem ojca pozwanej wierzytelność odszkodowawcza o wartości 492.216,82 zł wynikająca z przywłaszczenia przez dłużnika mienia. Dłużnik przyznał się do winy i zobowiązał się do pokrycia wszelkich strat. Wierzytelność ta nie została zaspokojona przez dłużnika. Zawarł on z pozwaną umowę darowizny prawa do lokalu, z którego powódka mogłaby uzyskać zaspokojenie. Zdaniem powódki dłużnik świadomie uniemożliwił jej zaspokojenie, wyzbywając się w drodze zaskarżonej umowy darowizny składnika swego majątku, z którego możliwie było prowadzenie egzekucji. Umowa darowizny została zawarta w dacie, kiedy powstał już dług, a dłużnik złożył w formie aktu notarialnego oświadczenie, w którym zobowiązał się naprawić szkodę powódki. W tych okolicznościach są podstawy do uznania, że zarówno dłużnik jak i pozwana działali ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

Pozwana w odpowiedzi na pozew uznała powództwo i wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu twierdząc, że oświadczenie o uznaniu złożyła przy pierwszej czynności procesowej.

Na rozprawie w dniu 5 marca 2014 r. pełnomocnik powódki doprecyzował, że przedmiotem ochrony ze skargi pauliańskiej jest wierzytelność wskazana w uzasadnieniu pozwu, określona przez dłużnika w jego oświadczeniu z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 4 kwietnia 2011 r. R. A. złożył przed notariuszem J. M. oświadczenie, w którym przyznał się, że jako pracownik (...) Kasa (...) w L. popełnił nadużycia na szkodę członków poprzez dokonywanie wypłat bez wiedzy i zgody członków oraz niedokonywanie spłat pożyczek, zaś uzyskane w ten sposób pieniądze przeznaczał na prywatne cele. Oświadczył nadto, że wartość jego zadłużenia z tego tytułu względem (...) Kasy (...) w L. wynosi 492.216,82 zł, zobowiązał się zwrócić tę kwotę oraz współpracować z wierzycielem i organami ścigania. (okoliczność bezsporna, oświadczenie k. 12-15)

Umową z dnia 7 kwietnia 2011 r. R. i M. A. (2) darowali swojej córce I. J. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), położonego w B. przy ulicy (...), w budynku oznaczonym numerem (...). (okoliczność bezsporna-umowa k. 16-18)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r., sygn. akt II K 1076/12 Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej skazał R. A. za to, że w dniu 7 kwietnia 2011 r. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu udaremniał zaspokojenie wierzyciela (...) Kasy (...) w L. w ten sposób, że darował zagrożone zajęciem spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu. (okoliczność bezsporna, odpis wyroku k. 22)

Wyrokiem z dnia 14 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Lublinie uznał R. A. za winnego tego, że w okresie od 1 marca 2007 r. do 4 kwietnia 2011 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przywłaszczył powierzone mu mienie znacznej wartości w łącznej kwocie 1.694.524,70 zł na szkodę (...) Kasy (...) w L.. Sąd zasądził też od R. A. na rzecz (...) Kasy (...) w L. kwotę 564.841,57 zł. (okoliczność bezsporna, odpis wyroku k. 37-38)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o powołane dokumenty urzędowe, których autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Ustalony w sprawie stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Przed wszystkim podnieść należy, że pozwana uznała powództwo, która to czynność procesowa jest dla Sądu w świetle art.213 § 2 kpc wiążąca chyba, że zachodzą przesłanki do stwierdzenia, że uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa.

W sprawie niniejszej żadna z wymienionych wyżej przesłanek nie zachodzi.

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i zgodnych oświadczeń stron, nie może budzić wątpliwości, że zostały spełnione wszystkie przesłanki z art. 527 kc skargi pauliańskiej i w braku uznania powództwa byłoby ono uwzględnione jako oczywiście zasadne.

W przedmiocie orzeczenia o kosztach procesu Sąd uznał, że koszty te winny obciążać zgodnie z regułą wyrażoną w art. 98 § 1 kpc wyłącznie pozwaną, która wbrew temu co podała w odpowiedzi na pozew i na rozprawie dała powód do wytoczenia sprawy. Wyrok w sprawie ze skargi pauliańskiej ma charakter konstytutywny, wobec czego powódka ma rację twierdząc, że nie mogła uzyskać ochrony w inny sposób niż tylko przez wniesienie pozwu. Powódka nie miała żadnych pozaprosesowych środków prawnych, aby doprowadzić do możliwości zaspokojenia się z prawa objętego

pozewem. Pozwana zatem dała powód do wytoczenia powództwa, jego przyczyną było zawarcie umowy darowizny w warunkach pozwalających uznać ją za bezskuteczna w stosunku do wierzyciela.

W tych warunkach wniosek o zastosowanie w sprawie art. 101 kpc nie może być uwzględniony.

Sąd nie znalazł też podstaw do zastosowania względem pozwanej przywileju przewidzianego w art. 102 kpc., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd uznał, że zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w art. 98 kpc winna mieć zastosowanie i nie ma podstaw do zastosowania zasady słuszności ani z uwagi na szczególne okoliczności dotyczące osoby pozwanej, ale także charakteru sprawy. Pozwana uzyskuje dochody ze stosunku pracy, nie jest osobą ubogą, obciążenie jej kosztami procesu przeciwnika, któremu jej ojciec wyrządził tak znaczną szkodę, zaś pozwana przez zawarcie zaskarżonej umowy umożliwiła udaremnienie zaspokojenia ze składnika majątku jest w okolicznościach sprawy słuszne.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji.